

Tricolorul

George Coșbuc

Albastru, române, ți-e steagul,
Dar știi tu de ce? Să te-nvăț.
Albastru-nsemnează ciocoi,
Și tot ce-ți aduni tu cu boii
Din mila căldurii și-a ploii
Al lor e, și-acum și de-a pururi,
Și-al tău, cerșetorule, un băț.
Dar rabdă, c-o fac din iubire:
Să tem că te duce-n pierire
Belșugul prin trai cu răsfăț.

Și galben, române, ți-e steagul.
Iar galbenul spune de voi,
De cei de la pluguri, țăranii,
Voi galbeni de foame sărmanii,
De boli purtate cu anii
La scară, și dracul vă ducă!
Stăpânii au scumpe nevoi:
Va banque și dineuri și păsurii
Și-amante cu cai și mătăsuri,
Și toată nădejdea-i la voi!

Și roșu, române, ți-e steagul.
Și-un geniu e tâlcul, s-o știi.
Al neamului geniu, vezi-bine:
E roșu de-o tristă rușine,
Că vremea-ndreptării nu vine,
Că tot mai cu multe mâinii
Ne-ajunge voitul dezastru;
Abisul între galben și-albastru
Satano, de unde ne vii?